

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 19, 2017

Nummer 19, 2017

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:1613](#) 25-04-2017

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2017:1596](#) 25-04-2017

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2017:3345](#) 11-04-2017

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2017:2463](#) 05-04-2017

[Rechtbank Amsterdam, ECLI:NL:RBAMS:2016:6632](#) 21-09-2016

Centrale Raad van Beroep

[Centrale Raad van Beroep, ECLI:NL:CRVB:2017:1477](#) 01-05-2017

Uitspraken zonder ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 23-03-2017

Endrizzi/Italië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

[Europees Hof voor de Rechten van de Mens](#) 09-02-2017

Solarino/Italië

Bij deze uitspraak ontbreekt de ECLI

RECHTSPRAAK

Jeugdhulp. College van BenW wijst aanvraag om jeugdhulp in de vorm van begeleiding af. Het vond dat het gedeeltelijk niet ging om jeugdhulp en verder dat de moeder de begeleiding wel kon geven. De Centrale Raad van Beroep is het hiermee niet eens. Het college mocht niet afgaan op een ondeugdelijk advies van het Centrum voor Jeugd en Gezin dat jeugdhulp niet nodig was.

De betrokken jongere heeft psychische problemen en kreeg vóór 1 januari 2015 zorg in de vorm van begeleiding. Toen de Jeugdwet van toepassing werd, is de gemeente verzocht om verlenging van de begeleiding. De gemeente wees het verzoek om jeugdhulp af. Volgens het college van BenW is de moeder in staat om de begeleiding te geven die nodig is. Dit standpunt berust op een advies van het Centrum voor Jeugd en Gezin (CJG).

De Jeugdwet schept een jeugdhulpplicht voor gemeenten. Doel is het versterken van de eigen kracht van de jongere en van het zorgend en probleemoplossend vermogen van het gezin en de sociale omgeving. De jeugdhulpplicht geldt alleen als de jeugdige en zijn ouders er zelf niet uitkomen. De Raad heeft geoordeeld dat de gemeente eerst moet vaststellen wat de hulpvraag van de jeugdige of zijn ouder is. Hierna moeten de opgroei- en opvoedingsproblemen of psychische problematiek in kaart worden gebracht. Vervolgens moet worden vastgesteld welke problemen en stoornissen er zijn en bepaalt de gemeente welke hulp nodig is. Ten slotte gaat de gemeente na of die hulp bijvoorbeeld door de ouders kan worden geboden. Indien nodig moet de gemeente zich bij de besluitvorming laten adviseren door een specifieke (jeugdhulp)deskundige. In dit geval maakte het advies van het CJG niet duidelijk welke problemen en stoornissen de jeugdige heeft en welke hulp daarvoor nodig is. Verder berustte het advies niet op de vereiste expertise. De Centrale Raad van Beroep concludeert daarom dat het advies van het CJG ondeugdelijk is en dat de gemeente daarop niet mocht afgaan. De gemeente moet het jeugdhulpverzoek nu opnieuw beoordelen en een nieuwe beslissing nemen die voldoet aan de gestelde zorgvuldigheidseisen.

Instantie: Centrale Raad van Beroep

Datum uitspraak: 01-05-2017

ECLI: ECLI:NL:CRVB:2017:1477

Zaaknummer: 16/4442 JW

Advocaten: A.P.E.M. Pover

Wetsartikelen: 2:3 Jeugdwet, 2:14 lid 1 Jeugdwet, 2:1 Besluit jeugdwet, 3:2 Awb, 3:46 Awb en 7:12 Awb

RECHTSPRAAK

Afwikkeling huwelijkse voorwaarden. Zijn de kosten van de bemiddelaar bij de scheiding te beschouwen als kosten van de huishouding? Het hof vindt van niet.

Tussen partijen is in hoger beroep in geschil de afwikkeling van hun huwelijkse voorwaarden. De man komt op tegen het oordeel van de kantonrechter dat de vordering van de man tot betaling van de helft van de factuur van de bemiddelaar is afgewezen. De man is van mening dat de helft van de factuur voor rekening van de vrouw komt, nu partijen de bemiddelaar samen hebben ingeschakeld.

De vrouw is van mening dat deze kosten onder de kosten van de huishouding vallen. Het hof volgt de vrouw niet in dit standpunt. Tot de kosten van de huishouding als bedoeld in artikel 1:84 BW moet in het algemeen worden gerekend hetgeen in het huishouden verteerd of verbruikt wordt en hetgeen ten behoeve van het draaiende houden van de huishouding wordt uitgegeven (vgl. *Kamerstukken II* 2001/02, 27554, 5, p. 5). Daaronder vallen naar het oordeel van het hof niet de kosten die samenhangen met het uiteengaan van partijen. Weliswaar kunnen partijen in hun huwelijkse voorwaarden een afwijkende regeling opnemen, maar uit de omschrijving van de kosten van de huishouding die partijen in hun huwelijkse voorwaarden hebben opgenomen, volgt dit naar het oordeel van het hof niet. Ook overigens heeft de vrouw geen feiten of omstandigheden naar voren gebracht waaruit een andere uitleg van het begrip kosten van de huishouding in de huwelijkse voorwaarden van partijen volgt.

Nu partijen samen deze overeenkomst zijn aangegaan, dienen zij deze kosten ook ieder voor de helft te dragen. De man maakt naar het oordeel van het hof derhalve terecht aanspraak op betaling door de vrouw van de helft van het door hem betaalde bedrag, te weten € 1.250.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 25-04-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:1596

Zaaknummer: 200.172.495/01

RECHTSPRAAK

Bepaling hoofdverblijfplaats en zorgregeling na verbreking relatie. De vrouw verzoekt in hoger beroep de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij haar te bepalen en, voor het eerst in hoger beroep, vervangende toestemming tot inschrijving op een school. De man is van oordeel dat het laatste verzoek niet voor het eerst in hoger beroep kan worden gedaan. Het hof vindt van wel.

In eerste aanleg is het verzoek van de vrouw om de hoofdverblijfplaats van de minderjarige bij haar vast te stellen, afgewezen. De vrouw komt onder meer van deze afwijzing in incidenteel hoger beroep. Zij vraagt uit proceseconomische overwegingen eveneens vervangende toestemming om de minderjarige in te schrijven bij een school in haar buurt.

De man betoogt dat het de vrouw niet vrijstond voor het eerst in hoger beroep om vervangende toestemming te verzoeken voor inschrijving op een school in haar buurt, nu dit volgens hem neerkomt op een nieuw zelfstandig verzoek dat ingevolge artikel 362 Rv niet voor het eerst in hoger beroep kan worden gedaan.

Het hof verwerpt dit verweer. Nu de vrouw in eerste aanleg verzoeker is geweest, mocht zij haar verzoek in hoger beroep veranderen of vermeerderen, behoudens voor zover dat in strijd zou komen met de eisen van een goede procesorde of, in voorkomend geval, de tweeconclusieregel (vgl. HR 25 maart 2016, ECLI:NL:HR:2016:493). Dat is echter gesteld noch gebleken.

Inhoudelijk bekrachtigt het hof de beschikking van de rechtbank wat betreft de hoofdverblijfplaats bij de man en komt het hof daarom niet toe aan een beoordeling van het verzoek tot vervangende toestemming van de schoolkeuze.

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 25-04-2017

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2017:1613

Zaaknummer: 200.202.023/01 en 200.202.023/02

RECHTSPRAAK

Herstel in het gezag na eerdere ontheffing. De redenen voor ontheffing van het gezag van de moeder zijn komen te vervallen. De privéproblemen van de moeder zijn opgelost en de plaatsing van de minderjarige in een perspectiefbiedend pleeggezin is beëindigd. De GI en de Raad ondersteunen het verzoek van de moeder. De rechtbank wijst het verzoek toe.

De moeder verzoekt herstel in het gezag. Daartoe voert zij aan dat de redenen die destijds ten grondslag lagen aan de ontheffing van het gezag van de moeder zijn komen te vervallen. De privéproblemen van de moeder zijn opgelost en de plaatsing van de minderjarige in het perspectiefbiedend pleeggezin is beëindigd. De moeder is na de ontheffing van het gezag altijd betrokken gebleven bij de minderjarige. Zo is zij thans ook betrokken bij zijn behandelplan. Er wordt toegewerkt naar een thuisplaatsing bij haar. De juridische situatie van de moeder dient daarom in overeenstemming te worden gebracht met de feitelijke situatie.

De gecertificeerde instelling (GI) ondersteunt het verzoek van de moeder en de Raad voor de Kinderbescherming eveneens. De GI is van oordeel dat in de thuissituatie nog wel ondersteuning noodzakelijk is en acht daarom een ondertoezichtstelling van belang. De Raad doet ter zitting een mondeling verzoek tot ondertoezichtstelling.

De rechtbank overweegt als volgt. Nu zowel de GI, tevens voogdes, als de Raad, als de instelling waar de minderjarige verblijft een terugplaatsing van de minderjarige bij de moeder ondersteunen, is de rechtbank ervan overtuigd dat het gezag van moeder kan worden hersteld. De rechtbank is bovendien van oordeel dat het ook in het belang van de minderjarige is als hij weer aan de moeder wordt toevertrouwd. Daarmee wordt duidelijkheid gecreëerd over zijn toekomstperspectief. De omstandigheid dat hulpverlening in de thuissituatie bij de moeder door de GI en de Raad noodzakelijk wordt geacht, maakt dit niet anders. Deze kan ambulant gegeven worden en de moeder staat hiertegenover positief en gemotiveerd.

Het verzoek van de Raad tot ondertoezichtstelling zal bij gelijktijdige, maar separate beschikking worden geminuteerd.

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 11-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2017:3345

Zaaknummer: 517080

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Verbleking van behoefte die volgens de rechtbank leidt tot afbouw van de partneralimentatie.

De man stelt onder meer dat de lotsverbondenheid tussen partijen is komen te vervallen en voorts dat de vrouw inmiddels in staat geacht moet worden in haar eigen levensonderhoud te voorzien. De vrouw betwist dat aan de lotsverbondenheid tussen partijen een einde is gekomen. Zij is verder niet in staat om in haar eigen levensonderhoud te voorzien.

De rechtbank overweegt als volgt. Zij volgt de vrouw in haar stelling dat de lotsverbondenheid die de basis vormt voor de verplichting tot het betalen van levensonderhoud, slechts in uitzonderlijke gevallen vervallen kan worden geacht. Hiervan is slechts sprake indien de onderhoudsgerechtigde wangedrag vertoont dat dusdanig grievend is, dat in redelijkheid niet meer van de onderhoudsplichtige gevergd kan worden dat hij partneralimentatie blijft betalen. De door de man genoemde omstandigheden kunnen naar het inzicht van de rechtbank niet tot dit oordeel leiden. Wel dienen de door de man aangevoerde omstandigheden volgens de rechtbank te leiden tot het oordeel dat de lotsverbondenheid tussen partijen is afgenomen en dat de behoefte van de vrouw in de loop der jaren is verbleekt naar het welstandsniveau waarop zij thans al enkele jaren leeft.

Bij haar oordeel dat de behoefte van de vrouw is verbleekt, betreft de rechtbank het feit dat partijen inmiddels reeds ruim zeven jaar zijn gescheiden en dat de vrouw inmiddels een eigen leven heeft opgebouwd met een nieuwe partner in een andere woonplaats. Twee van de drie kinderen van partijen zijn inmiddels meerderjarig. Daarnaast kent de rechtbank gewicht toe aan het feit dat de vrouw al een aantal jaar niet meer leeft op het welstandsniveau van het huwelijk van partijen. De vrouw heeft vanaf medio 2013 vrijwel geen eigen inkomsten meer gehad en haar inkomen bestond derhalve de afgelopen jaren alleen uit de bijdrage van de man. Dat zij ook op haar vermogen is ingeteerd, is niet komen vast te staan.

Wat de verdien capaciteit van de vrouw betreft overweegt de rechtbank dat de vrouw met haar onderneming een goed inkomen heeft kunnen genereren. Na verlies van haar enige opdrachtgever werkt zij inmiddels weer als ondernemer, zoals zij ook tijdens het huwelijk deed. Met haar huidige onderneming kan de vrouw nog niet in haar eigen levensonderhoud

voorzien. Van de vrouw mag worden verwacht dat zij zich inspannt om haar inkomensverlies na het verlies van haar enige opdrachtgever te herstellen. De vrouw toont naar het oordeel van de rechtbank niet aan dat zij geen vergelijkbaar inkomen zou kunnen genereren als zij in het verleden heeft gedaan. Van haar kan gevergd worden dat zij gedurende de resterende vijf jaar van de alimentatietermijn haar verdien capaciteit volledig benut.

De overwegingen met betrekking tot het verbleken van de behoefte en de verdien capaciteit van de vrouw leiden naar het oordeel van de rechtbank tot een stapsgewijze afbouw in de aanvullende behoefte van de vrouw. De rechtbank acht het redelijk dat de vrouw de huidige bijdrage van de man thans blijft ontvangen, maar dat vervolgens die bijdrage in vijf jaar telkens met een vijfde wordt afgebouwd tot o.

Wat de draagkracht van de man betreft oordeelt de rechtbank dat hij weliswaar zijn tandartspraktijk heeft verkocht, maar dat van hem mag worden gevergd dat hij zo nodig inteert op zijn vermogen om de alimentatie te voldoen.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 05-04-2017

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2017:2463

Zaaknummer: C/13/600163 / FA RK 15-9492

RECHTSPRAAK

Vordering tot afwikkeling van de huwelijkse voorwaarden. Geen rechtsmacht van de Nederlandse rechter. Rechtbank verklaart zich onbevoegd om van de vorderingen kennis te nemen. Geen veroordeling in de proceskosten van eiseres, want geen misbruik van procesrecht of onrechtmatig handelen.

De vordering in de hoofdzaak strekt ertoe dat de tussen partijen overeengekomen huwelijkse voorwaarden worden afgewikkeld.

De rechtbank beoordeelt eerst of aan haar rechtsmacht toekomt ter zake van het geschil van partijen. Kwesties van huwelijksvermogensrecht vallen buiten de materiële reikwijdte van Brussel II-bis of Herschikte EEX-Vo. Daarom zal de rechtsmacht worden beoordeeld aan de hand van de bepalingen van het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering (Rv). Nu verweerder in Duitsland woont, kan de rechtbank aan artikel 2 Rv geen rechtsmacht ontlelen. Aan de artikel 3 tot en met 8 Rv kan de rechtbank evenmin internationale bevoegdheid ontlelen. Artikel 3 Rv is in dezen niet van toepassing, nu de onderhavige procedure een dagvaardingsprocedure is en niet een procedure die wordt ingeleid met een verzoekschrift. Verder doet zich geen van de in artikel 4 Rv beschreven situaties voor. Er is geen sprake van een in de echtscheidingsprocedure gevorderde nevenvoorziening (artikel 4 lid 3 Rv). Evenmin doet zich een van de in artikel 6 Rv beschreven gevallen voor. Tot slot zijn partijen geen forumkeuze waarbij de Nederlandse rechter is aangewezen, overeengekomen. Artikel 7 lid 2 van de huwelijkse voorwaarden heeft enkel betrekking op de bevoegdheid van de kantonrechter om een bindend adviseur te benoemen, welke vraag hier niet voorligt. Dat betekent dat geen bevoegdheid kan worden ontleend aan artikel 8 Rv.

Partijen verschillen van mening over de vraag of artikel 9 Rv rechtsmacht creëert voor de Nederlandse rechter. Nu verweerder in de procedure is verschenen (mede) met het doel om de rechtsmacht van de Nederlandse rechter te betwisten, is artikel 9 sub a Rv niet van toepassing. Van een stilzwijgende instemming van verweerder met de rechtsmacht van de Nederlandse rechter is immers geen sprake. Of aan de overige onder a gestelde vereisten is voldaan, kan derhalve in het midden blijven. Gesteld noch gebleken is dat eiseres geen

procedure buiten Nederland zou kunnen voeren. Van belang daarbij is of een procedure buiten Nederland onmogelijk is, hetgeen in dit geval niet is komen vast te staan. Artikel 9 sub b is aldus niet van toepassing. Door eiseres zijn tot slot onvoldoende feiten of omstandigheden aangevoerd die tot de conclusie kunnen leiden dat het onaanvaardbaar is van haar te vergen de zaak aan het oordeel van (in dit geval) de Duitse rechter te onderwerpen. De enkele omstandigheid dat het in het onderhavige geval gaat om de afwikkeling van Nederlandse huwelijkse voorwaarden is daartoe in ieder geval onvoldoende. Nu van een dergelijke onaanvaardbaarheid geen sprake is, kan de rechtbank in het midden laten of de zaak voldoende is verbonden met de Nederlandse rechtssfeer, zoals verder als vereiste is opgenomen onder sub c. Dit brengt met zich dat artikel 9 sub c Rv evenmin rechtsmacht schept voor de Nederlandse rechter. De conclusie is dat de rechtbank geen rechtsmacht heeft, zodat de rechtbank zich onbevoegd verklaart om kennis te nemen van de vorderingen van eiseres.

De rechtbank veroordeelt eiseres niet in de proceskosten. Dat eiseres verweerder in diverse procedures heeft betrokken in Duitsland, maakt nog niet dat eiseres misbruik van procesrecht heeft gemaakt door verweerder in de onderhavige procedure te betrekken. Niet is gesteld dat eiseres haar vordering heeft gebaseerd op onjuiste feiten of omstandigheden waarvan zij de onjuistheid kende of behoorde te kennen of op stellingen waarvan zij op voorhand moest begrijpen dat deze geen kans van slagen hadden.

Instantie: Rechtbank Amsterdam

Datum uitspraak: 21-09-2016

ECLI: ECLI:NL:RBAMS:2016:6632

Zaaknummer: C/13/600865 / HA ZA 16-64

RECHTSPRAAK

Endrizzi/Italië

Omgang ouder-kind. Verzet tegen omgang door de ouder bij wie kind woont. Aangiftes van seksueel misbruik blijken ongefundeerd te zijn. Verplichting van de staat om effectieve maatregelen te nemen om omgang tot stand te brengen. Verplichting van rechtbank om overzicht te krijgen op het effect van de genomen maatregelen. Verplichting om maatregelen te nemen al bij het begin van de scheiding van ouder en kind. Rechtbank nam 'automatische en stereotypische maatregelen'.

In januari 2005 werd de zoon van verzoeker en zijn echtgenoot T.L.G. geboren. In juli 2005 verliet T.L.G. de echtelijke woning om op Sicilië te wonen, in de buurt van haar familie, op een reisafstand van 1.000 km van verzoeker. In 2007 werd de scheiding van tafel en bed uitgesproken, waarbij de rechtbank bepaalde dat het kind bij de moeder zou verblijven, maar dat verzoeker een ruim bezoekrecht zou hebben. Vanaf de eerste separatie verzette T.L.G. zich tegen contact tussen verzoeker en zijn zoon. In november 2007 deed T.L.G. aangifte van seksuele mishandeling van de zoon door verzoeker. Een strafrechtelijk onderzoek werd gestart en er werd een deskundig onderzoek gelast. Vier maanden later (maart 2008) werd het strafrechtelijk onderzoek geseponeerd. De deskundige rapporteerde dat de moeder zeer angstig was voor het contact tussen verzoeker en zijn zoon en beval aan dat de zoon voor langere periodes bij verzoeker zou verblijven, om hun relatie op te bouwen. In dezelfde maand (maart 2008) deed T.L.G. opnieuw aangifte van seksueel misbruik van de zoon door verzoeker. Deze keer duurde het drie jaar voordat het onderzoek geseponeerd werd (tot mei 2011). In de sepotbeslissing werd de angst van moeder voor contact tussen verzoeker en hun zoon genoemd.

Naar aanleiding van de tweede aangifte werd bij de Rechtbank Catane een onderzoek gestart gericht op beëindiging van verzoekers gezag. In mei 2008 besliste de Rechtbank Catane dat de bezoeken tussen verzoeker en zijn zoon uitsluitend onder toezicht mochten plaatsvinden. In augustus 2008 besliste de rechtbank dat verzoeker zijn zoon niet meer mocht bezoeken. In mei 2009 adviseerde de deskundige dat verzoeker en moeder beiden in staat waren tot

uitoefenen van het gezag. In juni 2009 besliste het parket dat met het strafrechtelijk onderzoek was belast dat verzoeker geen gevaar vormde voor zijn zoon. In juli 2009 gelaste de rechtbank de sociale diensten een onderzoek te doen naar de minderjarige en om te rapporteren over zijn belang bij contact met verzoeker. In oktober 2009 gaf de rechtbank opdracht aan de sociale diensten om T.L.G. bij te staan in het uitoefenen van haar ouderlijke taken (met het oog op het tot stand brengen van bezoeken tussen verzoeker en hun zoon). Tussen oktober 2009 en oktober 2010 verzocht verzoeker de rechtbank vijf keer om actie te ondernemen om de omgangregeling te verwezenlijken. In januari 2010 vond een ontmoeting plaats maar deze werd afgebroken vanwege stress bij de minderjarige. In oktober 2011 besliste de rechtbank dat er geen bewijs was van seksueel misbruik, maar dat de minderjarige heel erg leed onder het ouderlijk conflict en dat hij slachtoffer was van psychologisch misbruik. De rechtbank besliste dat er geen reden was om contact tussen verzoeker en zijn zoon te beperken. De rechtbank besliste dat de minderjarige neuropsychiatrische therapie moest ondergaan in een instelling in Acireale en dat verzoeker hem mocht bezoeken tijdens bezoeken. Verzoeker ging in beroep tegen deze beslissing, maar in januari 2013 werd zijn beroep verworpen.

In december 2015 stelde de Rechtbank Catane vast dat de minderjarige gedurende enkele jaren zijn vader niet heeft gezien en gaf de instelling in Acireale opdracht om te rapporten welke stappen reeds werden genomen om de relatie te herstellen, om na te gaan waarom de minderjarige zijn vader niet wilde zien en aan te geven op welke wijze de belangen van de minderjarige in het vervolg beschermd konden worden. In januari 2016 rapporteerde de deskundige dat – niettegenstaande het sepot van de strafvervolgning – de minderjarige ervan overtuigd was dat verzoeker hem seksueel had misbruikt. Voorts werd aangegeven dat het tot stand brengen van contact belemmerd werd door de vijandige relatie tussen de ouders, door het feit dat de ouders niet aan bemiddeling wilden werken en psychologische begeleiding afsloegen en door de grote afstand tussen de woonplaats van verzoeker en van de minderjarige. De deskundige beval aan dat de ontmoetingen tussen verzoeker en zijn zoon zouden worden hervat en dat de neuropsychiatrische begeleiding van de zoon zou worden voortgezet.

In april 2016 verzocht T.L.G. de kinderrechter een algeheel verbod van contact tussen verzoeker en zijn zoon uit te spreken. Op 20 april 2016 gaf de rechtbank de sociale diensten opdracht tot het doen van onderzoek naar het gezin, naar de minderjarige en naar verzoeker. In juni 2016 rapporteerden de sociale diensten dat verzoeker sinds 2008 zijn zoon niet heeft ontmoet. Hierna verklaarde de kinderrechter zich niet bevoegd om het verzoek van T.L.G. te behandelen vanwege de aanhangige procedure bij de Rechtbank Catane. Per beschikking van 16 juni 2016 oordeelde de Rechtbank Catane dat de problemen niet te maken hadden met

seksueel misbruik maar met de relatie tussen verzoeker en T.L.G., en gaf de sociale diensten opdracht tot het ondersteunen van T.L.G. in haar taak als ouder en tot het voortzetten van neuropsychiatrische behandeling van de minderjarige. Ten tijde van het behandelen van de zaak door het Europees Hof was er nog geen resultaat geboekt.

In Straatsburg klaagt verzoeker dat de sociale diensten geen effectieve stappen hebben genomen om het contact te realiseren of zijn zoon te helpen om zijn angst voor de ontmoetingen te overwinnen. Het Europees Hof merkt op dat tussen 2011 en 2015 er geen enkele stap is genomen om contact tussen verzoeker en zijn zoon tot stand te brengen. Het Europees Hof overweegt dat de situatie zoals die bij de rechtbank in 2015 voorstond aanleiding had moeten geven tot een spoedige en doortastende reactie, gelet op feit dat de relatie tussen verzoeker en zoon door het verloop van de tijd bepaald kon worden. Het Europees Hof merkt verder op dat de procedure in 2016 wederom aanleiding heeft gegeven tot verdere vertraging en inactie aan de kant van de sociale diensten. Tot vandaag heeft verzoeker nog altijd zijn zoon niet gezien, overweegt het Europees Hof. Sinds 2007 heeft verzoeker geen contact met zijn zoon kunnen hebben, vanwege het verzet van de moeder en de aangiftes van seksueel misbruik die zij heeft gedaan. Het Europees Hof onderkent dat de autoriteiten geconfronteerd zijn met een zeer moeilijke situatie, maar dit ontslaat hen niet van de plicht om alle middelen in te zetten tot in stand houden van familiebanden tussen ouder en kind. Het Hof overweegt dat de Italiaanse rechter niet met de ijver heeft gewerkt die van hem verwacht mag worden. In het bijzonder zijn de middelen die noodzakelijk waren tot het verwezenlijken van contact niet in gang gezet en ook zijn reeds bij het begin van de scheiding van ouder en kind niet de maatregelen ingezet die nodig waren gelet op de afstand tussen de verblijfplaats van de zoon en verzoeker. Nadat de eerste strafvervolgning na een periode van één jaar werd geseponeerd, duurde het nog drie jaar voordat de tweede procedure werd geseponeerd. Tussen mei 2009 en oktober 2011 namen de sociale diensten geen enkele effectieve maatregel om omgang te verwezenlijken, dit in weerwil van het expertrapport waaruit bleek dat een contactregeling nodig was. Tussen oktober 2009 en oktober 2010 heeft verzoeker vijf keer om een contactregeling moeten verzoeken, ondanks het feit dat de rechtbank in juni 2009 reeds had beslist dat er een contactregeling moest komen. Het Europees Hof stelt vast dat de autoriteiten gedurende een periode van zes jaar hebben gedoogd dat T.L.G. een contactregeling tussen verzoeker en hun zoon kon belemmeren. De procedure bij de rechtbank heeft het karakter van een serie van automatisch en stereotypisch maatregelen, zoals het steeds opnieuw geven van opdracht tot het doen van onderzoek naar het gezin. De autoriteiten hebben verzuimd om te kijken naar het effect van de procedures op de situatie. Het Europees Hof concludeert dat de autoriteiten niet de adequate maatregelen hebben genomen welke nodig waren om de relatie tussen verzoeker en zijn zoon te beschermen.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 23-03-2017

Zaaknummer: 71660/14

RECHTSPRAAK

Solarino/Italië

Onderbouwing van uitspraak inhoudende beperking omgang. Adequate en relevante overwegingen. Verdenkingen ouder van seksueel misbruik van zijn dochter. Deskundig advies waaruit blijkt dat geen sprake is van seksueel misbruik. Belang minderjarige bij het in stand houden relatie tot vader en grootouders. Noodzaak de situatie minderjarige zorgvuldig te onderzoeken.

Op basis van een verdenking van de moeder dat klager zich schuldig heeft gemaakt aan seksueel misbruik van hun gezamenlijke dochter heeft het hof van beroep in 2011 beslist tot beperking van contact tussen verzoeker en zijn dochter tot één keer per week met begeleiding en tot totale uitsluiting van omgang tussen het meisje en haar grootouders aan vaderskant. Het meisje was toen zes jaar oud. De beperkingen zouden volgens het hof van beroep moeten duren totdat het meisje tien jaar oud was. Er lag deskundig advies voor waaruit bleek dat contact tussen verzoeker en zijn dochter niet beperkt zou moeten worden en dat de moeder last had van onverwerkte gevoelens over het feit dat verzoeker haar had verlaten. In 2009 had de rechtbank beslist – op grond van dat deskundig advies – dat contact niet beperkt hoefde te worden. Vier jaar na de beslissing van het hof van beroep – in 2015 als het meisje 10 jaar oud is – stelde de Rechtbank Catane vast dat moeders verdenking ongegrond is en dat de eerdere uitspraak van het hof van beroep gebaseerd was op irrelevante overwegingen. Hierdoor was de relatie tussen de dochter en haar vader en grootouders vaderskant op ernstige wijze beschadigd, overwoog de Rechtbank Catane.

In Straatsburg stelt verzoeker dat artikel 8 EVRM is geschonden en hij onderbouwt zijn klacht met de uitspraak van de Rechtbank Catane uit 2015. Het Europees Hof onderzoekt of de beperkingen noodzakelijk waren in een democratische samenleving en concludeert dat dit niet het geval is. Het Europees Hof overweegt dat toen de verdenkingen eerst aan de orde waren gesteld – in 2007 – waarbij bovendien strafrechtelijke vervolging van verzoeker werd ingesteld, het gerechtvaardigd was – in het belang van het kind – om contact tussen het meisje en haar vader te beperken. Eveneens op grond van het belang van het kind was het

noodzakelijk dat dergelijke beperkingen niet langer zouden duren dan noodzakelijk. Het Europees Hof merkt op dat in 2009, nadat de strafvervolgning werd afgesloten, de rechtbank op grond van deskundig advies had overwogen dat het meisje zeer blij was om haar vader te mogen zien. Daarna, op grond van moeders verdenkingen heeft het hof van beroep, in weerwil van het eerder deskundig advies, en niet tegenstaande het feit dat de strafprocedure beëindigd was, beslist tot verstreckende beperkingen in het contact tussen verzoeker en zijn dochter. Het Europees Hof overweegt dat bij het nemen van de beslissing het hof van beroep de belangen van de minderjarige niet zorgvuldig heeft onderzocht. Daarbij geeft het Europees Hof aan dat het hof van beroep zijn beslissing heeft gefundeerd op een enkele verdenking van de moeder dat contact tussen verzoeker en zijn dochter voor de dochter schadelijk zouden kunnen zijn. Gelet op wat op het spel stond – de relatie tussen een ouder en een kind – had het hof van beroep niet op deze basis een dergelijke ingrijpende beslissing mogen nemen, aldus het Europees Hof. Voorts overweegt het Europees Hof dat het belang van de minderjarige was gediend met voortzetting van de relatie met haar vader en grootouders van vaderskant. Het hof van beroep heeft geen adequate en relevante onderbouwing van zijn beslissing verschaft. Om deze reden is artikel 8 EVRM geschonden.

Instantie: Europees Hof voor de Rechten van de Mens

Datum uitspraak: 09-02-2017

Zaaknummer: 76171/13